

PALVETADES ILMA KASU SAAMATA, ILMA KAOTUSETA, ILMA HIRMUTA

Kui võtaksime kokku, hästi resümeeritult, inimolendi meeleolu, meelelaadi ja intelligentsi, mis teda tänasel päeval kaunistab -kahtluseta arengu produkt-, siis võiksime nimetada kolm üldkarakteristikut: **kaotused, võitmine-kasu, hirm.**

Jah. Meie poolt “homus economicuseks” kutsutu... on oma kohalolekut refereerinud - rõhutame, et läbitud evolutsiooni baasil, elustiili baasil, mis tal on olnud- kui kontrolli kaotuste ja võitude-kasu üle. Seesama: *“Kas ma selle hoiakuga võidan või kaotan? Mida kaotan...?”*.

Kuid nüüd juba mitte ainult -otse loomulikult- majanduslikus mõttes, vaid seesama majandus on sisenenud sotsiaal- ja käitumisvaldkondadesse tervikuna.

“Kui ma seda teen, mida siis saan? Ja mida kaotan, mida võin kaotada kui ma käitun niiviisi või teistviisi?”. “Kas ma teistega võrreldes võidan või kaotan, kui...?”.

Hirm. Jah. On olemas, nagu pärandus, hirm..., mis on nüüdseks muutunud vajaduseks; mis päästab, mis parandab, mis hoiab...

Teistel aegadel ei olnud hea omada hirmu, aga praegustel aegadel *“hirm hoiab, valvab viinamarjaaeda”*. (religioosne tähendus: elu hoidama, pühenduma, pingutama, armastama, vastutus elu ees. Eestikeelne vaste võiks olla: *hoia end ise, siis hoiab sind ka Jumal*)

Hirm... hoiab, valvab elu?

Ja lõpptulemusena, kui inimolend vastava eelhäälestusega seda ellu viib, või mõtleb sellele, siis otsekohe võtab välja -tahtmatult- hirmu mõõdupuu. Ja mõõdab:

“No nii, see...”. “Tegelikult on nii, et see...”. “Mul hakkab hirm seda tehes, sest...”. “Mul on hirm seda teist teha, sest...”.

Hirm leiab alati üles oma põhjenduse ja pitsitab, seiskab, blokeerib..., kahjustab.

Kuid paistab, et XXI sajandil see hirmu-komponent tõuseb esile veelgi jõulisemalt, ükskõik missuguse situatsiooni ees.

Paljudel juhtudel -Palvusliku Täheduses- oleme väljendanud, et inimolendile on omane tähelepanu-, valvsuse- ja isegi alarmseisund. Kuid mitte hirm. See on omandatu, mis areneb võistluse, võimu, sõja, vägivalda baasil...

Ja kuna ollaks nii enam-vähem latentses, enam-vähem kestvas, enam-vähem püsivas sõja olukorras, siis on hirmul täielik õigustus.

Kui pöörame veelgi rohkem tähelepanu, siis näeme, et hirm moodustab referentsi, on kujundanud oma loo Müsteeriumi, Loomingu, loodu ees. Ja selle asemel et märgata, et elu on armastusväärne, hoolitsev, müstiline sündmus, see visoon kustutatakse ning muudetakse hirmu all tegutsemiseks:

“Egas ometigi ei ole nii, et Müsteerium ise..., egas ometigi ei ole nii, et Looming ise... meid karistab, meid rasketesse kannatustesse, piinadesse viib...”

Isegi kinnitatakse, et vastavalt hirmule karistuse ees, korrigeerime me oma defekte.

Võit või kaotus moodustavad osa olendi peakangelaseks olemisest, tema viibimisest selles Universumi paigas. Võitmine..., võitmine on inimkonna esmane motiiv, liikumapanev jõud, mida väljendatakse ja surutakse peale alates kõige õrnemast lapseest ning mis muutub aina enam võimukamaks kuni hakkab deklareerima:

“Nii palju kui ... oled võitnud, nii palju oled sa ka väärt”.

Ja see võitmine on esindatud -läbi mõistuse- nagu “tõe” ekvivalent. Ei rohkem ega vähem.

“Kui võidad, siis oled õige...”. “Ratsionaalselt võitmine... tõestab, et oled kõige parem...”.

Kõik mis on kasu, tulu, on isiklik, vajalik, kohustuslik, stimuleeriv, naturaalne, loomulik!...

See muudab võitmise -mõistuse mõõgaga- elamise motiiviks.

Loomulikult, võistlus on vajalik, lisaks **iseenda võitmisele**, iseenda ületamisele... läbijoostud kilomeetrites, saavutustes, tulukuses, domineerimistes, omamistes...

Võitmine on nii mitmekesine! Ja algab olendist endast, kes väärtustab end vastavalt võitudele, kasule mis tal on olnud -vastavalt oma kriteeriumitele või vastavalt teiste kriteeriumitele-. Aga viivitamatult hakatakse väärtustama kedagi, midagi, mida on võimalik võita.

Ja sisenedes sellesse võistlusesse, libiseb ta vägivalda ja muudab oma kohaloleku kestvaks ärevuseks, koos hirmust tuleneva ängistuse ja kartusega kaotada.

Ai!, kaotamine!... Kui raskelt seda talutakse! Ja see on kummaline, sest filosoofiates, kultuurides, religioonides meil kästakse kaotada ego, öelda lahti kinnistumistest, jätta kõik ja järgida vooruse teed...

Teoreetiliselt -“teoreetiliselt”- on kaotamine hea, nendest paradigmatel lähtudes. Kuid!... need paradigmatel jäävad väga, väga mõnede jaoks reserveerituteks. Ja kummalisel kombel kasutatakse neid paljudel juhtudel kui poosi, “et võita”, pidades -paljudel juhtudel- heroiliseks kangelaesteoks kui on suudetud lahti öelda “millestki”.

Romantilistel ajajärkudel öeldi nii: *“Ma kaotan pea sinu armastuse pärast”* -nagu ütles laulusalm-, aga täna... kes seda kaotaks? Ja loomulikult “kaotada pea” oleks sel juhul kaotada mõistus, kaotada loogika, kaotada kasu, kaotada positsioon, kaotada enesehinnang, väärtustamine...

“Armastuse pärast...? See on bioloogiliselt liiga mitmekesine, et... end kaotada. Mis kasu siit saab!? Kindlasti saab see olema efemeerne!”

Näete? Otsekohe siseneb võidu või kaotuse moraal. *“Midagi võidad, aga midagi kaotad. Ja kui kaotad midagi, mida on võimalik võita?”*

See “terminaatorist”moraal (*hisp: terminar-lõppu tegema*) -lõpputegev-, mis on seal; seal, alati ükskõik missuguse idee servakese peal, ähvardus teha lõpp, ähvardus, et see saab otsa.

-Kas ei ole piisav sellest, kui pöörame tähelepanu sellele, et Universum on ammendamatu! Juba oleme teinud kalkulatsioonid, et Päike on oma elu poole peale jõdnud ning et 4 miljardi, 5 miljardi või 45 miljardi aasta pärast see kustub!

-Ah!

-Oleme arvestanud, kui inimkond, et on vägagi võimalik, et saabub lõpp; mis oleks kaotus! Nii et siis... seniks, kuni see toimub, tuleb üritada võita!

Hoiak, mis... on nii kaugel! -nii kaugel, nii puudulik- Igaviku kohta. Kui kaugel lõpmatusest!...

Ja palve tuleb seda meile meelde tuletama. Tuleb meile meelde tuletama, et kaotaja vaimsuses on vältimatult vaja -kuniks kohale jõuab-, on vältimatult vaja üritada võita. Ja hoolikalt, ettevaatlikult, eh? Piisava hirmuga, et see kehtaks võimalikult pikk aega.

Niiviisi luuakse teadvus, mille kohaselt kaotused on vältimatud ja need on halvad. Ja võitmine, kasu saamiseni on võimalik jõuda, on saavutatavad. Ja kiiduväärt, loomulikult.

Nii et siis võiksime öelda -vana slogan materiaalse ja mitte-materiaalse, materia ja vaimu kohta-, et võitmine ja kaotus on materiaalses kasutuses olevad parameetrid. Ja vaimsuses -hirm.

-Ja see, mille kohta sajandeid tagasi öeldi... "Love", Armastus... Seesama... see, mis asi...? Polegi või?

-Oh, ja! Ja, ja, ja, ja, ja. Loomulikult. See on juurde lisatud juba nagu mingi vakuool.

"Vakuool": öeldakse ühe osakese kohta, mis paikneb raku tsütoplasmas.

"Tsütoplasma" öeldakse selle osa kohta, mis ei ole tuum -mis ümbritseb tuuma-, kus asub suur hulk organelle.

"Organellid" öeldakse erinevate osakeste kohta, millel on raku funktsioneerimises mingi roll.

-Ah! Armastus-vakuool!...

-Vakuool, jah.

-Aga... mismoodi siis? Ei saa aru.

-Jah, vaata, tähtis on hirm, on ju. Ja kui sul on hirm, siis sa võtad oma abinõud kasutusele: paned üles oma võre, oma haukuvad koerad, alarmsüsteemid..., noh et "kindlustada"! Sest sa pead kindel olema. Hirm annab sulle vajaliku kindlustunde, et omada võimalikult vähe hirmu. He!

-Hästi... Ja vakuool?

-Ah, vakuool! Jah, tõsi küll, me rääkisime vakuoolist. No loomulikult kui sind ikka tõmbab koerte poole –sest nad on inimese parimad sõbrad-, siis sind tõmbab ka sinu maja, afekti ja perekondliku armastuse poole...

Loomulikult, kui ihkad ja armastad... Pepitot, Juanitat... aga...

-Mis... aga?

-Aga... armastus on oht!

-Oht? Ah!...

-Jah. Selle pärast, kui varem või mingil hetkel moodustas ta tuuma, siis nüüdseks on ta eemaldatud sellest privilegieeritud kohast ja muudetud vakuooliks.

-Ah!

-Jah, sest tal ei ole õigus, pole argumenti.

-Ah!...

-Ja meie asume mõistuse, argumentide maailmas. Voilà!...

-Selge...

-Ja peab võitma! Sa ei panusta ju ilma tulevikuta armastusele, nõusolekuta (mis ei küsi luba), millele hea pilguga ei vaadata!... Mis tüüpi võitja sa selline oled!?

-Ah! Muidugi, muidugi!...

Loomulikult. Kui armastus on vähehaaval asendatud hirmuga..., siis armastada, sest ta ei ole mõistuspärane, loogiline, ei ole tulus, ei ole võitja -isegi enam, kaldub olema kaotaja-, kui mingi tähtaeg möödub... muidugi!, siis koos suure hirmuga. Hirmunud, kohkunud armastus, kartlik armastus, mõistuspärane armastus, aseptiline, steriilne armastus...

Milline õudus!

Distsantsilt armastus; põsk-põse-vastu armastus; tervitamise armastus; armastus ilma päikeseta, kuuta, ilma tähtedeta.

Jah. Niiviisi see järk-järgult lagunebki, kaotab loomulikkuse, hävitades... ükskõik missuguse tundeküllase instantsi. Hirm võtab selle alla neelamise enda kanda.

Ja see mis oli, seda ei ole enam. "*Terminaator*". Ja see mida tunti kui võitu, kasu, muutus kaotuseks. Ning võitu kasutati külmrelvana, kuna oldi end lahti sidunud elamusest, mis ei toonud suurt kasu, mis oli ebakindel, mis oli "tülilikaks lisakoormaks".

Nüüdseks on ta lõpetanud olemast... elu tuumaks! Ja niiviisi alustas isik panustamist oma individuaalsusele, oma uuele "võitja" tähendusele.

Ja ükskõik missugune takistus, tõke -"Armastus", mis ei ole mõistus, argument ega ka võitmine, kasu vaid on kokkuleppest kinnipidamine, jõupingutus, hullus...- muutub kaotuseks, kaotajaks. "Vakuooliks".

See on tavaline asjade käik tänapäeval; mis palub tungivalt oma kehtivust, mis nõuab oma teostust, lõpuleviimist.

Palvetades ilma kasu saavutamata, ilma kaotuseta, ilma hirmuta... leiame oma positsiooni teisest dimensioonist.

"Dimensioonideta". Ilma... ilma millegita, mis võiks hägustada meie kujutlusvõimet, fantaasiat, unelmaid.

Palvetamisest saab tugi, ta muutub Universumi toiduseks. (Universumist pärit toiduseks)

Oma Igavikulisuses ta projitseerub lõpmatult.

Hirmu külge kinnistumine lahustub, ja Armastus, kui kontempleriv kogemus, läheneb ja muutub inimeses intiimseks, ning muutub tema olemise "Juhtmotiiviks".

Lõpetatakse võidu, kasusaamise kavandamine.

Kaotust ei ole olemas.

Vaatamata kõigele... olend tegutseb, teostab end oma ideaalis.
